

[Aksel Larsen.]

Dato her — og som blev protokolleret. Andreas Hansens daværende Sagfører forlangte dengang udtrykkeligt i Retten at faa præciseret, om det var Andreas Hansen som Person, jeg vilde injuriere, eller om det var den Afdeling og det System, Andreas Hansen repræsenterede. Jeg sagde ved den Lejlighed — og det blev ført til Protokols — praktisk talt det samme, som staar i Erklæringen. Paa det Grundlag erklærede Andreas Hansen og hans foresatte, den daværende Justitsminister, at saa maatte Sagen gaa sin Gang. Et Aar senere faar man — fordi man, uvist af hvad Grund, ønsker en Præcisering paa ny — det samme skriftligt fra mig, og saa siger man: Nu hæver vi Sagen.

Det er urigtigt, at Beskyldningerne er taget tilbage. Men jeg har aldrig drømt om at rejse Anklager imod en forholdsvis underordnet Politiembedsmand gaaende ud fra, at han i Aaringer havde drevet det efter min Mening lovstridige Spil, uden at hans foresatte havde været vidende derom. Saadan noget har jeg ikke drømt om, og saadan noget drømmer jeg ikke om. Det fremgaar af alt, hvad jeg har skrevet og sagt, at jeg naturligvis mener, og maa mene, at det er hele Systemet, hele Politivæsenet, det er galt med; og saa har man Ret til i en saadan Situation derefter at forvente, at Justitsministeren, der har givet sin Sanktion til, at Sagsanlægget hæves, dog undersøger, hvorledes det saa ser ud.

Naar Andreas Hansens overordnede i Polititjenesten kan godkende en Erklæring, hvori det siges, at de har været vidende om, ja, at det endog maa antages at have været efter deres Instrukser, at Andreas Hansen anvender et Stickersystem, som let glider over i et Provokatorsystem, saa havde der været Grund for Justitsministeren til at tage sig for at undersøge disse Forhold og ikke lade sig nøje med en Erklæring — jeg tænker, den er fra Politiinspektør Stamm — om, at man ganske vist bruger Stikkere, men skam ikke bruger Provokatorer.

I Almindelighed kan Stikkere vanskeligt adskilles fra det, vi i dansk Sprogbrug kalder Provokatorer, i Særdeleshed kan disse to Kategorier ikke skilles ad, naar det er det politiske Omraade, det drejer sig om. Og jeg ved ikke, hvad man mener om saa-

dan noget som, at Kriminalassistent Andreas Hansen efter egen Udtalelse, som vi kan fremskaffe Vidner paa til Justitsministerens behagelige Disposition, har betalt en Mand for at stjæle Papirer paa Foreningskontorer her i København. Jeg ved ikke, om Justitsministeren ikke synes, at der var Grund til at undersøge den Slags Forhold lidt nøjere.

Justitsministeren siger, at han kan ikke tage sig af, at det har staaet i „Arbejderbladet“, for det er fuldt af Løgn og jeg ved ikke hvad. Det vilde være meget behageligt, hvis Ministeren vilde dokumentere dette, men det er meget svært at faa Dokumentation derfor. Jeg har engang bedt Ministeren om det, da han rent personlig sagde til mig, at „Arbejderbladet“ var fuldt af Løgn — Ministeren sagde dengang, at han kunde nævne 20 Tilfælde, men han nævnte ikke eet. Det var behageligt at faa det dokumenteret. Men jeg forstaar for øvrigt ikke dette: Fordi Justitsministeren mener — mener —, at „Arbejderbladet“ har løjet om han, saa kan han ikke give sig til at undersøge den dokumenterede og med Bilag og Citater forsynede Fremstilling, „Arbejderbladet“ havde om det politiske Politi. Men derimod, naar Venstreblade som „Fyns Tidende“ skriver noget, der notorisk er fuldkommen grebet ud af Luften, med et mildt Udtryk usandfærdigt, kan Ministeren godt beskæftige sig med det, saa ligger det ikke over hans Værdighed. Det synes altsaa, som om Ministeren er sart paa visse Omraader og i visse Retninger, men ikke paa andre.

Men hvis det er saadan, at Ministeren mangler en officiel Foranledning, skal det ikke komme til at mangle paa det, men da maa man virkelig undskylde mig. Jeg er hidtil gaaet ud fra, at Ministeren ikke ønskede at have det behageligt i den Forstand ingenting at bestille — saa kan man diskutere, hvorvidt det er behageligt ingenting at bestille, det mener jeg ikke, og det tror jeg heller ikke Justitsministeren mener —, men jeg har hidtil troet, at Ministeren netop var ivrig efter at skaffe Klarhed over alt, hvad der synes at tiltrænge Klarhed, navnlig inden for hans Omraade. Der har jeg altsaa taget fejl, for Ministeren har ikke brugt den udmærkede Anledning, som Hævelsen af Andreas Hansen-Sagsanlægget